

РЕШЕНИЕ

№ 10951

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4041** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.10а, ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. Т. И., гражданин на ФР Н., [дата на раждане] във ФР Н., чрез адв. В. от САК, срещу отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) от 14.03.2025 г., издаден от Л. П. – КДЛ в ДП - [населено място], ФР Н., по заявление за виза № 24000967 от 07.12.2024 г.

В жалбата е посочено, че оспореният отказ е издаден в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи се, че не е зачетено правото на лицето на личен и семеен живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Твърди се, че са налице всички предпоставки за издаване на исканата виза. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. В. поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Ответникът - КДЛ в ДП - [населено място], ФР Н. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени бележки чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Административен съд София-град, I отделение, 46 състав, след като се запозна с жалбата и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.12.2024 г. жалбоподателят Е. Т. И., гражданин на ФР Н., [дата на раждане] във ФР Н., е подал заявление с № 24000967 от 07.12.2024 г. за издаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване на територията на Република България.

Към заявлението са представени копие от международен паспорт, извлечение от банкова сметка на И. Ж., нотариално заверена декларация, удостоверение за сключен граждански брак № 469/22.12.2023 г., издадено от [община], предходно издадена на жалбоподателя виза, застрахователна полица, извлечение от сметка и удостоверение за размер на получавана пенсия и др.

По делото е приложена и справка за пътувания на жалбоподателя и съпругата му.

В изготвената справка № УРИ 365р-11708/24.02.2025 г. от началник сектор „Миграция“ е отразено, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българската гражданка И. Т. Ж. на 22.12.2023 г. в [населено място]. Посочено е, (е Ж. има постоянен адрес в [населено място]).

На 01.10.2024 г. е извършена проверка от служител на сектор „Миграция“ при ОДМВР-В. на декларирания от апликанта адрес в [населено място] във връзка със съгласуване за издаване на виза “D” по молба № LOS24000093. Резултатите от проверката за обективирани в докладна записка УРИ 12556р - 2071 / 01.10.2024 г. При посещението на адреса са проведени разговори със съседите, които са заявили, че са виждали многократно жалбоподателя и неговата съпруга на адреса и знаят, че те са семейство. Проверяващите са направили извод, че лицето, с което е живяла на адреса Ж. всъщност е И. У. К., от когото има дете и с когото се е разделила през 2023 г. Проведено било интервю с И. Ж., в което тя е заявила, че познава жалбоподателя от 2017 г. и са поддържали връзка по времето, през което е учил във висше учебно заведение в [населено място]. През 2019 г. жалбоподателят се прибрал в Н. за коледните и новогодишните празници, но поради настъпилата пандемия от COVID 19 не успял да се завърне в България. Двамата не спрели да поддържат връзка чрез мобилните приложения. През 2021 г. и 2022 г. отново се видели, след което през 2023 г. сключили граждански брак. Ж. посочва, че И. има собствен бизнес в Н., свързан с логистиката на транспортен бизнес.

При проверката е извършена служебна справка в единния регистър на чужденците, както и справка за пътуванията на жалбоподателя.

На 14.03.2025 г. е издаден оспорения отказ за издаване на виза тип „D“ на жалбоподателя. Като основания са посочени: чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – лицето не доказва достоверно целта и условията на пребиваването си, както и чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В допълнителни забележки е посочено, че при извършената проверка е установено, че за последните 14 месеца от сключването на граждански брак с българска гражданка лицето е пребивавало в България 6 дни. Сочи се, че чужденецът не живее на един адрес със своята съпруга в Република България и заявява, че ще започнат семеен бизнес в Германия. Прието е, че са налице основателни данни, че сключеният граждански брак е фиктивен с цел лицето да си осигури постоянно пребиваване на територията на Европейския съюз.

В хода на съдебното производство е разпитана св. И. Ж. - съпруга на жалбоподателя, която потвърждава, че бракът ѝ с жалбоподателя не е фиктивен, тъй като двамата са имали връзка още през 2017 г., по време на обучението му във висше учебно заведение в [населено място], както и че има къде да живеят с жалбоподателя, като комуникират основно чрез видеовръзка. Св. Ж. добре познава семейството на апликанта, както и с наличието на 4 деца, родени от негова връзка в Н.. Обяснява, че през 2024 г. е видяла съпруга си само за няколко дни и от тогава не са се виждали. Изразява желание да живее със съпруга си в България.

Административен съд София-град, I отделение, 46 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. с чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, което има правен интерес и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От съдържащите се в административната преписка доказателства – удостоверение за сключен граждански брак, се установява, че жалбоподателят има сключен граждански брак с българска гражданка. Видно е и, че от майката на неговата съпруга е представена декларация, че ще осигурява жилище за неограничено време на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Процесният отказ е издаден от З. Л. П., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 4 / 10. 01. 2025 г. на посланика на Република България в А. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи, поради което съдът приема, че отказа е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт, както и с виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Основанията за отказ за издаването на виза, са изброени в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато лицето не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът приема, че от съдържанието на процесния отказ не е ясно какви са мотивите, послужили като основания за неговото издаване и какви са фактите, въз основа на които органът е стигнал до извод, че са налице основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Според т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Неизлагането на фактически основания за издаването на акта в нарушение на чл. 59, ал. 2 от АПК, представлява съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяна на оспорения отказ за издаване на виза.

За пълнота следва да бъде посочено, че от съдържащите се в административната преписка доказателства е безспорно установено, че чужденецът е член на семейството на български гражданин и има сключен граждански брак. Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Не са налице доказателства, че сключеният граждански брак е фиктивен. Безспорно е, че жалбоподателят е законно женен за българска гражданка, като освен това има осигурено жилище, необходимите медицински застраховки, като разполага с налични суми за своята издръжка.

В тази връзка за съда не е налице основание да не кредитира показанията на св. Ж., от които се установяват идентични обстоятелства, с тези, заявени в интервюто в административното производство. При сключен граждански брак е нормално двамата съпрузи да имат желание да се съберат и да имат съвместен живот. Обстоятелството, че и двамата съпрузи имат извънбрачни деца е без значение за приложението на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

Процесният отказ нарушава правото на личен и семеен живот на лицето. Съдът приема, че при издаването на оспорения акт не е спазен чл. 8 от КЗПЧОС.

С оглед изложеното оспореният отказ за издаване на виза е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне по подаденото заявление, при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, за които са представени доказателства, а именно в размер на 5,11 евро, представляващи платената държавна такса по производството.

Така мотивиран Административен съд София-град, I отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Е. Т. И., гражданин на ФР Н., [дата на раждане] във ФР Н., отказ за издаване на виза тип „D“ (за дългосрочно пребиваване) от 14.03.2025 г., издаден от Л. П. – КДЛ в ДП - [населено място], ФР Н., по заявление за виза № 24000967 от 07.12.2024 г.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в А. – Н., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на Е. Т. И., гражданин на ФР Н., [дата на раждане] във ФР Н. сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет цента), представляваща платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: